

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαὶ 19

- Πρέπει νὰ διαβάζουσι τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι ;
- Βεβαίωστα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ δια- εάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;
- Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουσι, τὰ μαθήματά των ;
- Ἄ, ὄχι ! δὲν εἶπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουσι δια- κοπὴν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.
- Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουσι ;
- Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα νὰ εἴνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.
- Καὶ ὑπάρχουσι εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία ;
- Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἐν τῷ ὅποιον εἴμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.
- Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;
- Ἐρωτᾶς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λη- σμανεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν » τὸ μονα- δικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ;
- ὦ, καλὰ λές !
- Βέβαια ! τὴν « Διαπλάσιν τῶν Παιδῶν ». Καὶ τί δὲν περιέχουσι οἱ τόμοι τῆς : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορή- ματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότερα, διηγήματα ποικίλα, δραματικά, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὐ- ληπτα καὶ με χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀν- δρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνί- δια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περιέρχοντο μὲ φαίνεται πῶς εἰς τὴν ἡμέραν δὲν τοὺς ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιὰ σου.
- Ἐχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιὰ μου καὶ διὰ τὰ ἀνε- ψάχια μου.
- Ὅτι πρέπει νὰ τοὺς ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβο- λία· σοὺ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλλῃς οὐδὲ στιγμὴν, ἀν θέλῃς νὰ τοὺς πάρῃς φθιναί. Ἴδου τί λέγει ἡ εἰδο- ποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεύσε νὰ ἐπωφε- ληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν » σχη- ματίασα πλήρως σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρ- εχόμενοι εἶνε οἱ ἐξῆς 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειράς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντηλέμειοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκό- μενα ἀντίτυπα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου} καὶ 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10^{ου} δρ. 4 καὶ τοῦ 2^{ου} δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμυδὸν ἐξαντλούμενοι ἢ ἀὐπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν », κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εικόνων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορή- ματα, τὰ πλείεστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας :

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6^ω τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7^ω καὶ 8^ω. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9^ω. — Ὁ Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10^ω. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11^ω. — Ὁ Ἰωάννης Καστί- ρας, ἐν τῷ 12^ω, 13^ω καὶ 14^ω. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13^ω καὶ 14^ω. — Αἱ Διεταῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15^ω καὶ 16^ω. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17^ω καὶ 18^ω. — Ἡ Γυ- φτοπούλα, ἐν τῷ 19^ω καὶ 20^ω. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20^ω. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21^ω. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22^ω. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23^ω καὶ 24^ω.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφε- ρόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δεῖον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τι- μὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν »

Πλατεῖα Ὁμοιοῖας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου
Εἰς Ἀθήνας

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνδρέα Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὰ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθετι παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσηκων

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1^{ος}. — 29

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1894

Ἔτος 16^{ον}. — Ἀριθ. 29

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΟΥΛΟΒΙΚΟΥ ἌΕΝΟΓΙΕΡ
[Συνέχεια · ἴδε σελ. 217]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἐκ τῆς ἀμάξης. — Τετάρτη ἐμφάνισις τοῦ γίγαντος. — Ἐν δυστύχημα μετὰ καλὸν ἀποτέλεσμα. — Τὸ νέκταρ τῶν θεῶν. — Ἀφίξις τοῦ βιάσου εἰς τὸ χωριὸν. — Αὐτο- σχέδιος κατασκευὴ τῆς αἰθούσης τῶν παραστάσεων. — Παράδοχοι μεταμορ- φώσεις τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη. — Ὁ Γιαννάκης καταδικάζεται εἰς δύο ἔτη καταναγκαστικὸν κλαρι- νέττον.

Ὅταν, μετὰ τὴν μυστηριώδη των φυγὴν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ μάρτυρα Μήτρου, οἱ δύο μας τυ- χροδῶνται εὐρέθησαν εἰς τὸ μέγα κέντριον τὸ ὅποιον γνωρίζετε, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ εἰδεχθοῦς προσω- πικοῦ, τὸ ὅποιον σὰς περιέγραψα καὶ ὅταν, ἀσυνεθιστοὶ καθὼς ἦσαν, ἐκινδύνευσαν κατ' ἀρχὰς νὰ πά- θουν ἀσφυξίαν ἐκ τῆς πνιγηρᾶς ὁσμῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέδιδεν ἡ συ- σφύρισις ἐκεῖνη τῶν ἀνθρώπων, τῶν ζώων καὶ τῶν τροφῶν, μετε- νόησαν ἐξ ὅλης ψυχῆς ὅτι παρε- σφύθησαν μετὰ τὴν εὐκολίαν ἀπὸ τὰς ὥραιας ὑποσχέσεις τοῦ Μ. Ἄρ- κησίου τῆς Γαλλόσσης.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρώτης ταύτης δυσαρέστου ἐντυ- πώσεως, ἤρχισαν νὰ αισθάνωνται κάποια εὐχαρίστησιν διὰ τὸν ἀ- προσδόκητον τρόπον διὰ τοῦ ὁ- ποίου ἐξηκολούθουν τὸ μέγα τα- ξεῖδιόν των περὶ τὸν κόσμον, ὡς ἀπεκάλει ὁ Γιαννάκης τὴν ἀξιο- θρήνητον αὐτῶν δραπέτευσιν.

Ὁ τελευταῖος οὗτος προπάν- των ἐδοκίμαζεν ὅπως ἰδιαίτερον αἰ- σθημα ἠδονῆς, ἐξηπλωμένος φαρδύς πλατὺς ἐπὶ ἀχυρίνου στρώματος, μὴ ἔχων τίποτε νὰ κάμῃ, ἠδέως λιχνίζομενος ὑπὸ τῶν συχρῶν τινάγματων τῆς ἀμάξης, κυλιόμενος χωρὶς νὰ ἤσεί- ρησῃ, ἀγόμενος ὡς πτώμα ἀδρανὲς ἐν τῇ ἀπολαύσει ἐκεῖνη τῆς ἀνηρίας, ἐν τῷ συνδυασμῷ τῆς ἀπολύτου ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἀδιακόπου κινήσεως.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, διὰ νὰ ποικίλῃ τὴν διασκεδασί- νον

« Θὰ παλῆς κλαρινέττο, ἐτελεῖσσε ! » (Σελ. 227 στήλ. 6^η)

του, ἐμισοάνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνεσηκόνετο, καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς, ἐβλεπε μηχανικῶς ἔξω διὰ τοῦ μικροῦ φεγγίτου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο πλησίον τῆς στρωμνῆς του. Χάρις εἰς τὴν πορείαν τῆς ἀμάξης, χωρὶς κἂν νὰ λαμ- βάνῃ τὸν κόπον νὰ περιφέρῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἐξοχικοῦ το- πίου, τὸ ἐξοχικὸν τοπίον ἐξελλί- σσεντο πρὸ αὐτοῦ ὀλίγον κατ' ὀλίγον· καὶ οἱ ἀγροὶ παρήρχοντο καὶ αἱ οἰκίαι παρήρχοντο καὶ τὰ δένδρα παρήρχοντο, προπάντων τὰ πλη- σίστερα, τὰ κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, τὰ ὅποια παρήρχοντο ταχέως καὶ ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔτρεχον. Ἐνόμι- ζεν ὅτι ἐβλεπε μαγικὴν λυχνίαν, πανόραμα.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς φαντασμαγο- ρίας ταύτης τῶν ποικίλων ἀντι- κειμένων, τῶν ἀστραπηδῶν ἀντι- παρερρομένων, ὁ Γιαννάκης ἐνό- μισεν ὅτι διέκρινε τὸν ὑψηλὸν σκελετόν, τὸν ὅποιον δι' ἄγνωστον αἰτίαν ἐβλεπε πάντοτε ἐνώπιόν του. Κατ' ἀρχὰς τὸν ἐξέλαβε διὰ καμμίαν ἀπὸ τὰς λεύκας τῆς ὁ- δοῦ· ἀλλὰ δευτέρα ἐμφάνισις τοῦ φάσματος τῷ ἐσκέδασε πᾶσαν ἀμ- φιβολίαν.

Ἦτο ἐκεῖνος ! Ἦτο ὁ γίγας ! Ὁ Γιαννάκης ἐφοβήθη. Κατ- εβίβασε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἴδῃ ἔξω.

Ἐν ἄλλο θέαμα τότε ἐκί- νησε τὴν προσοχήν του, τὸ ἐσω- τερικὸν τῆς ἀμάξης—θέαμα τῷ ὄντι ἀπερίγραπτον.

Ὁ Μαρκῆσιος τῆς Γα- λλόσσης, ἡμιανακελιμένος ἐφ' ἠθος ὡς πασὰς προεδρεύων τοῦ συμβουλίου του, ἐκάνιζε με- κρὰν πίπαν, τῆς ὁποίας ὁ ἐλαστικὸς σωλὴν περιέβαλλε δεκά- κισ τὸ σῶμά του πρὶν φθάσῃ μέχρι τῶν χειρῶν του. Ἀπέ- ναντί του ἡ Βασίλισσα τῶν Σαλιμιγοῦδεῖων Νή- σω ν ἐθήλαζε τὸ τελευταῖόν της πριγκηπόπουλον καὶ ἔπιπε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ρακὴν, ὅπως ὁ ἐνδοξος σύζυγος τῆς.

Τὰ ἄλλα ἑπτὰ παιδιά ἦσαν οὕτω συμπεφυρμένα καὶ συμπελεγμένα, τὰ μὲν μετὰ τῶν δέ, ὥστε δὲν θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα, ἂν τὸ πόδι αὐτὸ ἀνήκεν εἰς ἐκεῖνο τὸ σῶμα, ἂν τὸ σῶμα ἐκείνο ἑπερατοῦτο εἰς ἐκείνην τὴν κεφαλὴν, ἢ ἂν αὐτὴ ἡ κεφαλὴ ὠδήγει εἰς αὐτὸ τὸ χέρι.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ ἐγένετο φυσικὰ αἰτία διαρκῶν ἀναφωνήσεων καὶ παραπόνων :

- 'Α, τὸ χέρι μου !
- 'Α, τὸ πόδι μου !
- 'Αφσέ με νὰ βγάλω τὸ πόδι μου!
- 'Ε, ὄχι ! εἶνε τὸ δικό μου.
- 'Αφσέ με νὰ βγάλω τὸ χέρι μου!
- Τί λές, καλέ, αὐτὸ εἶνε τὸ χέρι τοῦ Τοῦτου.

— Φιφὴ θὰ ἴσυχάζῃς ; Μοῦσπασες μὲ τὸν ἀγκῶνά σου τὸ πλευρά.

— 'Α, ἄ, ἄ ! Ἡ Φιφὴ ἔβαλε τὸ δάκτυλό της μὲς 'ς τ' αὐτί μου !

Καὶ τότε ἀρχίζαν ἡ βρισιές, κατόπιν ἡ γροθιές, ὕστερα ἡ κλωτσιές, ὕστερατὸ μαλλοτραβήγμα, ἡ σκουνητιές, τὸ ἀνάστα ὁ Θεός.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλλόσας ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μετακινῆται καθε στιγμὴν τὴν μαστίγια διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην, ἢ ὁποῖα ἐνοεῖται, δὲν διήρκει καὶ πολὺ. Ἄν καὶ εἰς τὰς ἐριδας αὐτὰς δὲν ἐλάμβανον μέρος ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης, ἐν τούτοις συνέθη πολλάκις νὰ φάγον καὶ αὐτοὶ μερικὲς σουχτερές καμπσιές, ἔτσι κατὰ λάθος.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐκτελῶν χρέη ἀμαξηλάτου, ἰπποκόμου καὶ γελωτοποιοῦ συγχρόνως τοῦ θιάσου, ἐκάθητο ἐμπρὸς καὶ ὠδήγει τὴν ἀμαξάν. Ἔβτε ἀπὸ ἀδιαφορίαν, εἴτε ἀπὸ ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς ἵππους του, εἴτε ἀπὸ μέθην, (διότι ἦτο ὁ μόνος εἰς τὸν ὄποιον, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας, ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλλόσας εἶχεν ἐπιτρέψῃ νὰ συμμερίζεται τὴν φιάλην τῆς ρακῆς) εἶχεν ἀναθέσῃ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν τὴν φροντίδα τῆς ἀμάξης. Μία παροιμία λέγει : Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει' μὲ ἄλλους λόγους, ἂν θέλῃς ὁ Θεὸς νὰ σε βοηθήσῃ, βοηθήσου καὶ σὺ ὀλίγον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἐβοηθεῖτο διόλου, οὔτε ὁ Θεὸς τον ἐβοηθοῦσεν. Οὕτω ἀφ' οὗ ἡ ἀμαξά συνεκρούσθη δὲν εἰξεύρω μὲ πόσα κάρρα, ἀφ' οὗ ἐκινδύνευσε νὰ πέσῃ δὲν εἰξεύρω σὲ πόσα χαντάκια, προσέκοψε τελευταῖον ἐπὶ μεγάλου σωροῦ πετρῶν, ἐσταμάτησεν, ἐκλονίσθη καὶ ἀνετράπη.

Εὐτυχῶς, ἡ λάσπη, ἢ ὁποῖα ἦτο ἄφθονος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, κατέστησε τὴν πτώσιν μαλακωτέραν. Ἐκτὸς ὀλίγων μωλώπων, τίποτε ἄλλο δὲν ἐπαθαν. Ἄλλὰ τὸ δυστύχημα ἐπέφερε παράδοξον

ἀναστάσιον εἰς τὸ θηριοτροφεῖον. Οὐρλίσματα καὶ ὕλακαί, ὀμοῦ μὲ τὰς ἀγρίας φωνὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀπετέλουν συναυλίαν φρικώδη ἀνορθοῦσαν τὰς τρίχας τῶν διαβατῶν.

Ἐν τῶν ἀνατραπέντων, ὁ κραυγᾶζων δυνατώτερα ἦτο φυσικὰ ὁ Γιαννάκης. Εἶχε πέσῃ ἐπὶ τοῦ πιθήκου, ὁ ὁποῖος ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ γρατσουνίσῃ ὀλίγον τὸν παλαιὸν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως ἐχθρὸν.

Ἐνα τσακάλι μέσα εἰς τὸν κλωβὸν τοῦ εἶχε πέσῃ μὲ τὴν ράχιν, διεμαρτύρητο δὲ διατόρως κατὰ τῆς θέσεως ταύτης, ἢ ὁποῖα δὲν εἶνε φαίνεται πολὺ ἀνετος καὶ διὰ τὰ τσακάλια.

Ὁ θόρυβος συνήθροισεν ἐκεῖ μετ' ὀλίγον πολλοὺς ἀνθρώπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἓνα ἄνδρα γιγαντιαίου ἀναστήματος καὶ τεραστίας δυνάμεως, ὁ ὁποῖος μόνος του συνετέλεσε περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους εἰς τὸ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀμαξάν ἐπὶ τῶν τεσσα-

« Κατέπιον ρακὴν ἀρκετὴν » (Σελ. 226 στ. γ')

ρων αὐτῆς τροχῶν.

Τίς ἦτο ; Κανεὶς δὲν ἔμαθε, διότι μόλις ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία, ἐξηφανίσθη.

Ὁ θιάσος τότε παρουσίασεν ἀξιοδακρυτον θέαμα : ἐνδύματα, χεῖρας, πρόσωπα, τὰ πάντα σκεπασμένα μὲ λάσπη.

Ἐπλύθησαν εἰς τὸν παρακείμενον ρόακα. Καθεὶς ἀνέλαβε κατόπι τὴν θέσιν του καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, ὀλίγον τι καθαρώτερον τοῦ συνήθους. Κάθε κακὸν ἔχει καὶ τὸ καλὸν του.

Ἐν τούτοις ἡ ὄρα ἐπροχώρει καὶ οἱ δυστυχεῖς μας ταξειδιῶται δὲν εἶχον φάγη ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὸ πρωῖ. Διανομὴ τροφῶν ἐπανειλημμένως εἶχε γίνῃ, πρῶτον εἰς τὰ ζῶα (διότι ἐν θηριοτροφείῳ καλῶς ὀργανωμένῳ δὲν ἐβοηθεῖται διόλου, οὔτε ὁ Θεὸς τον ἐβοηθοῦσεν. Οὕτω ἀφ' οὗ ἡ ἀμαξά συνεκρούσθη δὲν εἰξεύρω μὲ πόσα κάρρα, ἀφ' οὗ ἐκινδύνευσε νὰ πέσῃ δὲν εἰξεύρω σὲ πόσα χαντάκια, προσέκοψε τελευταῖον ἐπὶ μεγάλου σωροῦ πετρῶν, ἐσταμάτησεν, ἐκλονίσθη καὶ ἀνετράπη.

Εὐτυχῶς, ἡ λάσπη, ἢ ὁποῖα ἦτο ἄφθομος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, κατέστησε τὴν πτώσιν μαλακωτέραν. Ἐκτὸς ὀλίγων μωλώπων, τίποτε ἄλλο δὲν ἐπαθαν. Ἄλλὰ τὸ δυστύχημα ἐπέφερε παράδοξον ἀναστάσιον εἰς τὸ θηριοτροφεῖον. Οὐρλίσματα καὶ ὕλακαί, ὀμοῦ μὲ τὰς ἀγρίας φωνὰς τῶν ἀνθρώπων, ἀπετέλουν συναυλίαν φρικώδη ἀνορθοῦσαν τὰς τρίχας τῶν διαβατῶν.

Ἐν τῶν ἀνατραπέντων, ὁ κραυγᾶζων δυνατώτερα ἦτο φυσικὰ ὁ Γιαννάκης. Εἶχε πέσῃ ἐπὶ τοῦ πιθήκου, ὁ ὁποῖος ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ γρατσουνίσῃ ὀλίγον τὸν παλαιὸν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως ἐχθρὸν.

γ ο ν δ ε ἰ ω ν ἤξισσε νὰ λάβῃ τὸν λόγον, ἐν γλώσῃ ἀξία τῆς θέσεώς της καὶ διὰ φωνῆς βραγχῆς, προδιδοῦσης τὴν ἐπιδρασιν τῆς ρακῆς, ἀπήθυνε τὴν συγνηθικὴν ταύτην προσομιλίαν πρὸς τοὺς βουλιμιῶντας ὑπηκόους της :

« Παιδιά, μὴ περιμένετε μεγάλη πρᾶγμα σήμερα. Δὲν θὰ φάγωμεν καλά, παρὰ μετὰ τὴν ἀποφινὴν παράστασι, καὶ αὐτὸ ἂν μᾶς το ἐπιτρέψουν αἱ εἰσπράξεις. Εἰ δὲ μὴ, βλαστῆμα τα ! Νηστεία καὶ ὕπνο. . . Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν ἐδῶ παρὰ μισθὸν ὀκτὼ ψωμὶ καὶ ἓνα δυὸ λουκάνικα. Δὲν θὰ μᾶς ἔρθω βέβαια γιὰ ὄλους, καὶ διὰ νὰ μὴ κινήσω τὸν φθόνον κανενός, κρατῶ ὅλον τὸ φαγητὸν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. Ἄλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ρακὴν, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει ἰδοὺ μὴ μπιστῖλια, σχεδὸν γεμάτη. Πάρτε τὴν, δὲν θέλω πειά. Κάμνει πολλὸ καλὸ εἰς τὸ στομάχι καὶ πιστε, παιδιά μου, πιστε. »

Ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης δὲν περιέμειναν νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ πρόκλησις τῆς Α. Μεγαλειότητος, διότι τὴν ὄραν ἐκείνην ἦσαν ἱκανοὶ νὰ φάγουν πέτρες καὶ νὰ πίνουν ξεῖδι. Ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά των, καὶ ἦλθε τελευταία, ἔλαβον τὴν φιάλην καὶ κατέπιον ρακὴν ἀρκετὴν. Ἄλλὰ τὸ ποτὸν κατέκαυσε τὸ στόμα των καὶ τὸν λάρυγγά των καὶ ἐζάλισε τὴν κεφαλὴν των. Κατελήθησαν ὑπὸ πυρετοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐξέπιμπον φλόγας.

Ἐνῶ συνέβαινον ταῦτα, ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον, πρὸς τὸ ὄποιον διευθύνοντα.

Ἐκεῖ ἐνοικίασαν ἓνα σταῦλον καὶ τὴν μετέβαλον ἐντὸς ὀλίγης ὥρας εἰς θέατρον. Ἀνήρτησαν παλαιούς τινας τάπητας, ἐτοποθέτησαν εἰς δύο σειράς, εἰς τὸ βάθος, τοὺς κλωβούς τῶν ζῶων, ἐξείτιναν ἐμπρὸς τὸ σχοινίον ἐπὶ τοῦ ὀπίου θὰ ἐξόρουσαν, ἔστησαν τὴν τράπεζαν τῆς θαυματωποιίας, ἠπλώσαν τὸν τάπητα τῶν κυβιστημάτων καὶ τέλος, ἐφραξαν τὴν ἐξωτερικὴν θύραν διὰ κινήσῃ τοῦ παραπετάσματος ἐρυθροχρόου.

Μετὰ τοῦτο, ἐσκέφθησαν ἀνευ ἀναβολῆς νὰ κοινολογήσουν τὰ κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ θιάσου, διότι ἔπρεπε νὰ κερδίσουν τὰ διὰ τὸ δεῖπνόν των ἀναγκαῖα.

Ὁ Μαρκήσιος ἐνέδυσεν ἀμέσως διὰ πολυχρῶμων καὶ παραδόξων ἐνδυμασιῶν τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν Τάκη. Αἱ ἐνδυμασίαι αὐταὶ ἦσαν κομμένα διὰ μεγάλους, ὥστε ἐνομίξῃ τις ὅτι τὰ μεταμορφωμένα παιδιά εἶχον φορέσῃ σάκκους. Τὸ ἐρυθρὸν φράκον τοῦ Γιαννάκη ἔφθασε μέχρι τῶν ποδῶν, ἢ δὲ ἰπποτικὴ ἀνάβρις τοῦ Τάκη ἦτο τῶσα μακρά, ὥστε ὁμοίαιζε πλέον μὲ παραταλόιον. Ἐσκάς κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλια νὰ τους βλέπῃ οὕτω, μὲ τὴν ἀλευρωμένην των φενακῆ

καὶ τὸ πρόσωπόν των, βαμμένον δι' ὄλων τῶν χρωμάτων τῆς ἱριδος.

Τότε εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μαρκήσιου ἐπεφύθησεν ἡ παραδοξότερα τῶν ιδεῶν. Αἱ συγκαὶ σπονδαὶ τῆς ρακῆς τον εἶχον φέρῃ εἰς κατάστασιν μέθης ἀποτελεσματὸς τῆς διανοητικῆς αὐτῆς διαταράξεως, ὡς πάντοτε, ἦτο βέβαια ἡ ἰδέα του.

« Τώρα λοιπόν, νεαροὶ μου φίλοι, — εἶπε πρὸς τὰ παιδιά — θὰ ὑπάγωμεν νὰ διαλαλήσωμεν καὶ νὰ προκηρύξωμεν τὴν ἑμισίαν παράστασιν τῆς ἐσπέρας ταύτης. Ἄλλὰ, μάθετέ το, δὲν θὰ ὑπάγωμεν μὲ σταυρωμένα χεῖρια. Ἐμπρὸς, μουσική ! ἐμπρὸς ἡ γκρανκάσσα ! Ἐσὺ, Καμπούρη, θὰ πάρῃς τὸ βιολί σου (οὕτως ἐκάλει τὸν ἀμαξηλάτην, ὁ ὁποῖος ἐξετέλει χρέη ἰπποκόμου καὶ γελωτοποιοῦ). Ἐσὺ, Τάκη, θὰ βάλῃς τὴ γκρανκάσσα εἰς τὴν ράχι καὶ τὸ πομπόνι αὐτὸ θὰ το δέσῃς εἰς τὸν δεξιὸν σου ἀγκῶνα. Λαμπρά ! Τώρα τὸ κινέζικο αὐτὸ καπέλλο μὲ τὰ κουδουνάκια εἰς τὸ κεφάλι. Λαμπρά, Τώρα . . .

— Μὰ τί ; δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη ; ἀνέκραξεν ὁ Τάκης.

— Εἶδες ἐκεῖ τὸν κατεργάρη ! ὑπέλαβεν ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλλόσας. Τώρα ποῦ μᾶς ἐπιτε καλὰ-καλὰ τὴ ρακὴ, τὸ νέκταρ αὐτὸ τῶν θεῶν, ὁ τεμπέλης θέλει νὰ σταυρώσῃ τὰ χεῖρια.

« Ἐλα, ἐμπρὸς ! Καθένας πρέπει νὰ φαίνεται χρήσιμος εἰς τὸν θιάσον, ἀναλόγως τῆς ἀτομικῆς του ἱκανότητος. Αὐτὸ ξεύρω ἐγὼ ἄς ἐξακολουθήσωμεν. Τώρα, ἔλγα, βάλε εἰς τὸ στῆθος αὐτὴν τὴν συστοιχίαν τῶν αὐλῶν, ὥστε αἱ ἀκραι τῶν νὰ φθάνουν εἰς τὰ χεῖλή σου αὐτὰ τὰ κρόταλα δέσε τα εἰς τὰ πόδια σου, αὐτὰ τὰ πιάτα εἰς τὰ γόνατά σου, αὐτὸ τὸ τρίγωνον εἰς τὸν ἀριστερόν σου ἀγκῶνα, αὐτὴν τὴν κιθάρα εἰς τὸ χέρι καὶ αὐτὸ τὸ φλάουτο εἰς τὴν μύτη . . . Λαμπρά. Καὶ τώρα κούνη τὸ κεφάλι, τοὺς ἀγκῶνας, τὰ γόνατα, τὰ δάκτυλα, τὰ πόδια, τὰ χεῖρα, καὶ φύσα, φύσα. Λαμπρά, ἐξαιρέτα ! Σφάδαζε ὡς δαιμονισμένος. Νά ! Ἐγείνετε ἀμέσως ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα τοῦ κόσμου καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης ! »

Φαντάζεσθε τὸν φρικαλέον θόρυβον τῆς μουσικῆς αὐτῆς. Καὶ ὁ Τάκης αὐτὸς ἐτρόμαξε πού τὴν ἤκουε.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλλόσας ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Γιαννάκη, πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν αὐτοῦ, καὶ τῷ εἶπε :

« Μὴ φθονῆς τὸν σύντροφόν σου, παιδί μου, θὰ ἔλθῃ καὶ σένα ἡ σειρά σου. Ἄλλῃ μέρα θὰ πάρῃς σὺ τὴν ὀρχήστραν, διότι μᾶς ἀρέσει νὰ εἶνε κανεὶς ἱκανὸς δι' ὅλα καὶ νὰ γίνεται χρήσιμος εἰς τὸν θιάσον εἰς ὅλα τὰ στάδια. Πρὸς τὸ παρὸν λάβε αὐτὸ τὸ κλαρινέττο.

— Νὰ το κάμω τί ;

— Νὰ το κάμω τί ; Τί το κάμω οἱ ἄνθρωποι τὸ κλαρινέττο ;

— Μὰ δὲν ξεύρω νὰ παίζω.

— Ἐγχεὶς λάθος, παιδί μου. Ὅφειλεις νὰ ξεύρῃς νὰ παίζῃς. Τὸ κλαρινέττον εἶνε ὄργανον μελωδικὸν καὶ εὐχολον, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος εἰμπορεῖ νὰ το παίζῃ χωρὶς διδασκαλίαν. Ἐγὼ εἶδα παιδιά που μόλις εἶχαν γεννηθῆ καὶ ὁμοῦ ἐπαίζον κλαρινέττον καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.

— Ἄλλὰ, σὰς λέγω . . .

— Σιωπῆ. Δὲν ἀγαπῶ τὰ σοφίσματα.

Θὰ παίζῃς κλαρινέττο, ἐτελείωσε !

— Ἄλλὰ.

— Δὲν ἔχει ἀλλὰ πλέον. Σοῦ λέγω ὅτι θὰ παίζῃς κλαρινέττο.

— Ἄλλὰ . . .

— Ἐπιμένεις ! Ἡ φύσις, τῷ ὄντι,

εἰμπορεῖ νὰ σου ἐφάνῃ μουστριαῖ, ὡς πρὸς τὸ ὄργανον αὐτὸ.

Ἄλλὰ ἴσυχασε. Ἐγὼ θὰ σε μάθω.

Καὶ ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλλόσας ἐδῶσε εἰς τὸν Γιαννάκη κλωτσιές, ἀντὶ μαθημάτων.

« Νά, νά, νά ! Ἐτσι βγάλω ἐγὼ μουσικούς. Εἶνε μία μέθοδος τοῦ « Ἦτο ὁ γίγας » (Σελ. 225, στ. 6') ἀπὸ τὸ Ὁδεῖον τῶν Παρισίων. Καὶ τώρα πέες μου ἀφοβα, ξεύρεις κλαρινέττο νὰ ἦ ὄχι ; »

Ὁ Γιαννάκης ἔκρινε καλὸν νάρκεσθῆ εἰς τὸ πρῶτον μάθημα. Ἐφύσῃσε μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν τὸ ὄργανον καὶ ἀπέσπασεν ἐξ αὐτοῦ ἤχους τόσοσιν σκληρούς, ὥστε ἐκ τῆς φρικῆς ἐτρίξε τοὺς ὀδόντας καὶ αὐτὸς ὁ πιθήκος τοῦ θηριοτροφείου.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλλόσας δὲν ἐζήτηε περισσότερα.

« Μπράβο ! ἀνέκραξε. Εἶνε μέθοδος ἀλάνθαστος. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν εἰμπορεῖς ἀκόμη νὰ βγάλῃς παρὰ μίαν νότα. Ἄλλὰ δὲν πειράζει. Ὅσοι ἀγαποῦν αὐτὴν τὴν νόταν, θὰ εὐχαριστηθοῦν ἀκόμη καλλίτερα. Καὶ τώρα ἐμπρὸς, μάρε ! »

Ὁ Μαρκήσιος ἔλαβε τὴν σάλπιγγά του καὶ ὁ ὄμιλος τῶν μουσικῶν ἐπιβάς τῆς ἀμάξης, ἤρχισε νὰ περιέρ-

χεται τὸ χωρίον, ἐκτελῶν μίαν συμφωνίαν ἀπερίγραπτον, τῆς ὁποίας τίποτε δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ σας δώσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν.

Ὅλοι οἱ σκύλοι τοῦ χωρίου ἔλαβον προθύμως μέρος εἰς τὴν συναυλίαν τῶν αὐτοσχεδιῶν καλλιτεχνῶν ἐγένετο δὲ οὕτω θόρυβος καταχθόνιος, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι, ἄνθρωποι καὶ κτήνη θὰ διατηρήσουν ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀπαισίαν ἀνάμνησιν . . .

[Ἐπεται συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΗΡΩ ΛΕΑΝΔΡΟΣ } ἀδελφὸν Κ^α ΤΡΑΝΟΥ, μήτηρ των ΑΓΝΗ, μαγειρίσασα

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ μικρὰν αἰθουσαν. Ἡ Ἡρῶ καθημένη πλησίον τραπέζης γεμάτης ἄνη καταγίνεται νὰ ποστειλώσῃ μικρὸν ἐργόχειρον. Ὁ Λεάνδρος νωχελῶς ἐξηπλωμένος εἰς τὸ ἀνάκλιτρον κρατεῖ ἀνά χεῖρας τεμάχιον χάρτου.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΗΡΩ, ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΗΡΩ. — Λεάνδρε, μάθε λοιπὸν γρήγορα τὴν προσφώνησιν ποῦ θὰ πῆς τῆς μαμμᾶς ὅπου κι' ἂν εἶνε θὰ ἔλθῃ καὶ δὲν θὰ τὴν ξεύρῃς.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Μὰ εἶνε τόσοσιν δύσκολη ! [Μελετᾷ].

« Ἀγαπητὴ μου μαμμιά, σήμερον ἐπὶ τῆς εορτῆς σου σοὶ εὖ . . . σοὶ εὖχο . . . » Τί λές, Ἡρῶ, θὰ μᾶς φέρῃ τίποτε ἢ μαμμιά ἀπὸ τὴν Αἴγινα ;

ΗΡΩ. — Ἴσως, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε καὶ ἡ εορτὴ τῆς ὁμοῦ, ἂν δὲν τῆς εἴπῃς τὴν προσφώνησίν σου, τίποτε δὲν θὰ σοῦ ἀξίζῃ νὰ σοῦ δώσῃ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Καλὰ λές ! Τώρα ὁμοῦ θὰ προσέξω πολὺ νὰ τὴν μάθω. [Ἀρχίζει πάλιν.] « Ἀγαπητὴ μου μαμμιά, σήμερον ἐπὶ τῆς εορτῆς σου σοὶ εὖχομαι . . . » [Χασμᾷται, καὶ βλέπων τὴν Ἡρῶν ἥτις ἐσηκώθη καὶ παρατηρεῖ εὐχαριστημένη τὸ ἐργόχειρόν της.]

Σὺ, Ἡρῶ, τὸ ἐτελείωσες ; εἶσαι πολὺ εὐτυχῆς. Πῶς ἤθελα νὰ εἶμαι εἰς τὴν θέσιν σου ! Μὰ πῶς το κατορθώνεις καὶ εἶσαι πάντοτε καλὴ ;

ΗΡΩ. — Ὡ ! αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολο ; φθάνει νὰ μὴν κᾶνῃς ὅ,τι δὲν ἀρέσει εἰς τὴν μαμμιά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Κ' ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι φρόνιμος, ἀλλὰ ξεχνῶ πάντοτε τί καὶ τί δὲν πρέπει νὰ κᾶνω. Εἶνε τόσα πολλὰ αὐτὰ που δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κᾶνῃ κανεὶς ! Δὲν μου λές, Ἡρῶ, τί χρησιμεῖται αὐτὸ που ἐκαμῆς γιὰ τὴν μαμμιά ;

ΗΡΩ. — Εἶνε σάκκος διὰ τῆς πατά-
τες ἢ τὰ κάστανα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, μὲ σπινθηροβλοῦντας ὀφθαλ-
μούς. — "Αχ! τὰ κάστανα, πῶς μ' ἀρέ-
σουν ψητά! πότε θὰ βγοῦν πάλι!

ΗΡΩ. — "Ελα, σ' ἐπίασε πάλι ἡ λαι-
μαργία σου! Μάθε την, καίμενε, ἐπὶ
τέλους τὴν προφώνησί σου!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — "Α, καί! βόηθα με ὁμῶς
καὶ σὺ ὀλίγον, Ἡρούλα μου! εἶνε, βλέ-
πεις, βαρετὸ νὰ μαθαίνῃ κανεὶς κάτι που
δὲν το καταλαβαίνει. Ἐν πρώτοις τί θὰ
πῆ: σοὶ εὐχομαι;

ΗΡΩ. — "Α, εὐχομαι θὰ πῆ... δη-
λαδῆ... σοὺ εὐχομαι... σὺν νὰ λέμε...
πῶς νὰ 'ς το πῶ... τέλος ἔτσι το
λέμε πάντοτε. "Ελα, θὰ λῶγῶ ἐγὼ
καὶ σὺ νὰ ἐπαναλαμβάνῃς: «Ἀγαπη-
τῆ μου μαμμά, σήμερον ἐπὶ τῆ ἑορτῆ
σου σοὶ εὐχομαι νὰ εκπληρωθῶσιν ὅλοι
σοὶ οἱ πόθοι.»

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, ἐπαναλαμβάνει. — «Ἀγα-
πητῆ μου μαμμά, σήμερον ἐπὶ τῆ ἑορτῆ
σου σοὶ εὐχομαι νὰ ἐκ...

ΗΡΩ. — Νὰ εκπληρωθῶσι.
ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Νὰ ἐκ...

[Ἐισέρχεται ἡ Ἀγνή κομίζουσα ὠραῖον
γλύκισμα ζεπὶ πινακίῳ].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοί, ΑΓΝΗ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, κατ' ἴδιαν. — "Ωχ! τί ὠ-
ραῖο που εἶνε!

ΑΓΝΗ. — Ἰδέσ, κυρία Ἡρώ. Πῶς
σοὺ φαίνεται; θὰ εὐχαριστηθῆ, λές, ἡ κυ-
ρία μου;

ΗΡΩ. — "Ω! πιστεύω ἄλλὰ τί γλύ-
κισμα εἶνε αὐτό; Ποτὲ ἄλλοτε δὲν μας
εἶχες κάμη τέτοιο.

ΑΓΝΗ. — "Ἦθελα νὰ το παρουσιάσω
ἐξαφνα 'ς τὴν κυρία. Μοῦ ἔστειλε τὴν
συνταγὴν ἡ θεία μου, καὶ το ἐπέτυχα τόσο
καλὰ σὺν νὰ το εἶχα κάμη χίλιες φορές
ὡς τώρα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Καὶ τί ἔχει μέσα;
ΗΡΩ. — Δὸς μοί το, Ἀγνή! τὸ ἔφε-
ρες ἐπάνω 'ς τὴν ὠρα. Σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ
ἡ μαμμά καὶ πρέπει νὰ εἶνε ὅλα ἔτοιμα.
[Πρὸς τὸν Λεάνδρον ὁ ὁποῖος πλησιάζει
τὴν μύτην του εἰς τὸ γλύκισμα.]

Μή, καίμενε Λεάνδρε, χώνης τὴ
μύτη σου παντοῦ! παρ' ὀλίγον θὰ το
ἤγγιζες καὶ θὰ ἔμενε τὸ σημάδι τῆς μύ-
της σου ἐπάνω.

ΑΓΝΗ. — "Α! πολὺ ὠραῖα, κύριε
Λεάνδρε! ἂν μου χαλάσης τὸ γλύκισμα
δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί θὰ σου κάνω!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Μὴ φοβεῖσαι, Ἀγνή,
δὲν θὰ το ἐγγίσω! μόνον νὰ το παρα-
τηρήσω θέλω.

ΑΓΝΗ. — "Ω! ὅσο γι' αὐτὸ δὲν πει-
ράζει μ' ἀρέσει μάλιστα νὰ το παρατη-
ροῦν! [Βλέπουσα τὸ ἐμφόχειρον τῆς Ἡρώς:]

"Α! κυρία Ἡρώ, ἐτελείωσες λοιπὸν τὸν
σάκκο σου. Τί εὐμορφὸς που εἶνε! Ἀξί-
ζεις ὅ,τι πῆς: Ἡ μαμμά σου εἶνε πολὺ
εὐτυχῆς που ἔχει μιά τέτοια κόρη. Τὴν
ἄκουσα τῆς προάλλες που ἔλεγε ὅτι
εἶνε μιά χαρὰ νὰ σε βλέπῃ κανεὶς πῶς
ἐργάζεσαι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Καὶ γιὰ μένα, Ἀγνή,
ἔλεγον τίποτε καὶ γιὰ μένα;

ΑΓΝΗ. — "Αχ! κύριε Λεάνδρε, ἀφοῦ
μ' ἐρωτᾷς, πρέπει νὰ σου πῶ τὴν ἀλή-
θειαν ἦτον ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα που ἔπαθες
αὐτὴ τὴ φοβερὴ κακοστομαχία, καὶ ἡ
μαμμά σου ἔλεγε ὅτι πολλὰ ἔχεις ἀ-
κόμη νὰ πάθῃς με τὴ λαιμαργία σου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Ἐννοία σου, καὶ θὰ
ἰδῆς, Ἀγνούλα μου, ὅτι δὲν θὰ εἶμαι
πειὰ λαιμαργός, γιὰτί ἔμαθα πόσο κακὸ
πράγμα εἶνε: δὲν εἴμπορῶ ὁμῶς καὶ νὰ
μὴν ἀγαπῶ τὰ νόστιμα πράγματα. [Τὸ ὠ-
ρολόγιον σημαίνει τέσσαρας.]

ΑΓΝΗ. — Νὰ, τέσσαρες ἡ ὠρα, ἔφυγα
ἔχω τὸ φαγὶ 'ς τὴ φωτιά καὶ πρέπει νὰ
το προσέχω.

ΗΡΩ. — Πήγαινε, καὶ ἔχε τὸν νοῦ
σου νὰ μὴ το ἀργήσης. [Ἡ Ἀγνή ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΗΡΩ, ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

ΗΡΩ. — Λοιπὸν, Λεάνδρε, ἔλα νὰ σου
τὴν εἰπῶ πάλι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Ναι, 'πὲς τὴν μου καὶ
σοὺ ὑπόσχομαι νὰ προσέξω πολὺ αὐτὴ
τὴ φορά! μόνον στάσου μιά στιγμὴ νὰ
σου πῶ κάτι τι, κάτι πολὺ σπουδαῖο.

ΗΡΩ. — Λέγε λοιπὸν, γρήγορα.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, φέρων τὰς χεῖρας ὀπισθεν. —
Ἐφέρες τί; φοδοῦμαι μήπως ἡ μαμμά
δυσχερῆσθη που ἔμαθα προσφώνησι νὰ
τῆς εἰπῶ.

ΗΡΩ. — Νὰ δυσχερῆσθη, καὶ διατί;
"Α! ναι, θὰ δυσχερῆσθη, ἂν δὲν τὴν ξεύ-
ρῃς καλά.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — "Οχι, ἄλλο θέλω νὰ
πῶ. Τί εἶνε ἡ προσφώνησις; δὲν εἶνε
λόγια;

ΗΡΩ. — Βέβαια.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Λοιπὸν, τὰ λόγια δὲν
ἀρῶσιν 'ς τὴ μαμμά! τὴν ἤκουσα τόσες
φορὲς νὰ το λέγῃ.

ΗΡΩ, γελῶσα. — Τί λές, παιδί μου;
ἄλλα εἶνε αὐτὰ τὰ λόγια που δὲν ἀρέ-
σουν 'ς τὴ μαμμά, ἡ ἀνοησίες, ἡ αντι-
λογίες, ἡ φλυαρίες...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — "Α!

ΗΡΩ. — "Ελα, 'πὲς τὴν προσφώνη-
σί σου.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, χωρὶς ὀρεξίν. — «Ἀγαπητῆ
μου μαμμά, σήμερον ἐπὶ τῆ ἑορτῆ σου
σοὶ εὐχομαι οἱ πόθοι σου.»

ΗΡΩ. — "Οχι! σοὶ εὐχομαι νὰ ἐκπλη-
ρωθῶσιν ὅλοι σου οἱ πόθοι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Ἀγαπητῆ μου μαμ...
ΗΡΩ. — Μὴ ξαναρχίζῃς πλέον αὐτὴ
τὴ φράσι, τὴν ξεύρεις.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — «Σοὶ εὐχομαι νὰ κλη-
ρωθῶσιν ὅλοι σου οἱ πόθοι.»

ΗΡΩ. — Μὰ πρόσχε, Λεάνδρε! τί
λαχέια εἶνε οἱ πόθοι νὰ κληρωθῶν;
ἔτσι δὲν θὰ τελεωῶσωμε ποτέ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, ἀνοίγει τὸ στόμα του διὰ νὰ
ἐξακολουθήσῃ, ἀλλ' ἀκούσται ἡ φωνὴ τῆς Ἀγνῆς
ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον. — «Κυρία Ἡρώ, Κυρία
Ἡρώ, ἔλα γρήγορα νὰ δῆς.»

ΗΡΩ. — Μὲ φωνάζει ἡ Ἀγνή καὶ
πρέπει νὰ τρέξω. Πᾶρ' τὴν [Τῷ δίδει τὸ
χαρτίον], μελέτησέ τὴν ὀλίγον μόνος σου
καὶ ἔρχομαι ἀμέσως. [Ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, μόνος.

Ὄψ! πῶς βαρηνοῦμαι! Ἡ Ἡρώ,
εἶνε εὐτυχῆς! "Ο, τι καὶ ἂν κάμη αὐτὴ
εἶνε καλὸ! "Ολοι λέγουν: Τί ἀξιαγά-
πητη, τί φρόνιμή που εἶνε ἡ Ἡρώ! Πῶς
νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ κανεὶς! Ἐνῶ ὅταν
πρόκειται γιὰ μένα: "Αχ! λέγουν, αὐτὰ
τὰ ἀγόρια! Θεέ μου, αὐτὰ τὰ ἀγόρια!
τί ἄτακτα που εἶνε! Τί νὰ τοὺς κάμω;
μήπως ἐγὼ φταίω, ἂν εἶμαι ἀγόρι;
[Πλησιάζει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ παρατηρεῖ
σιωπῶν τὸ γλύκισμα.] Τί γλύκισμα νὰ εἶνε
αὐτό; Δὲν μοιάζει μὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ
που κάνει συχνὰ ἡ Ἀγνή. [Πλησιάζει τὴν
χεῖρα του.] Αἶ, τί μαλακὸ που εἶνε! [Ἐκ-
τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του βλέπει κολλημένην
ὀλίγην κρέμαν καὶ τὴν γλύφει.] "Ω! ὦ! τί νό-
στιμο! [Ἐπειτα ἀπομακρύνεται καὶ ἐπανα-
λαμβάνει:] «Ἀγαπητῆ μου μαμμά, σή-
μερον πὶ τῆ ἑορτῆ σου... [Σταματῶν,
παρατηρεῖ τὴν τράπεζαν, πλησιάζει καὶ ἐγγί-
ζει πάλιν τὸ γλύκισμα. Χάνει ὀλίγον τὴν ἰσορρο-
πίαν, καὶ ὁ δακτύλος του βυθίζεται εἰς τὴν κρέ-
μαν. Ὁπισθοχωρεῖ ἔντρομος, βαθεῖα ὀπῆ ἔσχημα-
τίσθη εἰς τὸ γλύκισμα. Παρατηρεῖ τὸν δακτύλον
του, ἔπειτα τὸ γλύκισμα καὶ ἀναφωνεῖ:] Θεέ
μου! τί θὰ πῆ ἡ Ἡρώ ἂμα τὸ ἰδῆ!

"Αμ! ἡ Ἀγνή! [Γλύφει τὸν δακτύλον του,
ἔπειτα, παρατηρῶν τὸ γλύκισμα:] Πρέπει νὰ
το διορθώσω λίγο. [Πλησιάζει καὶ προ-
παθεῖ νὰ κλείσῃ τὴν τρύπαν ἐπαναφέρον τὴν
θέσιν τῆς κρέμαν, ἔπειτα ἀπομακρύνεται
πάλιν, παρατηρεῖ τὸ γλύκισμα κλίγων τὴν κε-
φαλὴν καὶ λέγει:] Δὲν φαίνεται πειὰ τρύπα,
ὁμῶς τὸ σχῆμα ἐχάλασε! "Α! καὶ τὴν
προσφώνησί μου ποτὲ θὰ τὴν μάθω;
[Ἐπαναλαμβάνει:] «Ἀγαπητῆ μου μαμμά,
σήμερον ἐπὶ τῆ ἑορτῆ σου σοὶ εὐχομαι ἐν
γλύκισμα...» Μπᾶ! τάχασα! δὲν ξέρω
τί λέω! [Τὰ βλέματά του συναντῶσι τὸ γλύ-
κισμα:] "Ω! φαίνεται που εἶνε χαλασμέ-
νο, πρέπει νὰ το δώσω ἓνα καλλίτερο
σχῆμα. [Τρίβει τὸ γλύκισμα με τοὺς δακτύ-
λους του, τοὺς ὁποῖους γλύφει κατὰ διαλείμματα,
ἔπειτα ἀπομακρύνεται καὶ το παρατηρεῖ ἐκ νέου.]
Τώρα δὲν κάνει πειὰ κοιλιὰ! μόνον που
φαίνεται λίγο μικρότερον ἄλλ' αὐτὸ δὲν
θὰ το καταλάβῃ κανεὶς.

[Ἐισέρχεται ἡ Ἡρώ κρατοῦσα ἀνοδοχὴν
πλήρη ἀνθῶν.]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΗΡΩ, ΛΕΑΝΔΡΟΣ, ΑΓΝΗ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, — Μπᾶ! ἦλθεσ κηρύλα;
δὲν ἀργήσες καθόλου.

ΗΡΩ. — Πῶς! ἀργήσα πολὺ μάλιστα!
Ἡ Ἀγνή μ' ἐκράτησε σωστὸ ἓνα τέ-
ταρτο, διὰ νὰ γυρίσω τὴ σάλτσα ἐνῶ ἐ-
κείνη ἔκανε τὸ ψητό! δὲν εἴμποροῦσα νὰ
τῆς ἀρνηθῶ, γιὰτί, βλέπεις, ἡμέρα που
εἶνε σήμερὰ πρέπει νὰ εἶνε τὸ τραπέζι
ἔτοιμο 'ς τὴν ὠρα του. [Πλησιάζει εἰς τὴν
τράπεζαν, τὰ βλέματά τῆς πέπτουν εἰς τὸ γλύ-
κισμα, τὸ πρόσωπὸν τῆς συναρροῦται.] Μὰ τί
ἔπαθε αὐτὸ τὸ γλύκισμα; πῶς ἔγειν
ἔτσι; "Α, Λεάνδρε, Λεάνδρε, ἔκαμες
πάλι τὸ κατόρθωμά σου!

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Μὴ θυμῶνης, Ἡρούλα
μου! δὲν ἤθελα νὰ το φάγω, μόνον ἀπὸ
τί ἦτο νὰ ἰδῶ εἶχα τὴν περιέργειαν καί...
καί... ἐκεῖ πού το ἐβλεπα ἐχθῶθι μέσα
τὸ δάκτυλό μου... καὶ ἔγεινε μιά με-
γάλη τρύπα... Δὲν πταίω ἐγὼ, ἦτον
τόσο μαλακὸ.

ΗΡΩ. — Μὰ γιὰτί νὰ το ἐγγίσῃς, κα-
κόπαιδο; Ἀγνή, Ἀγνή!

ΑΓΝΗ, προστρέχουσα. — Τί τρέχει, καλέ;
ἐπάθατε τίποτε;

ΗΡΩ, δεικνύουσα τὸ γλύκισμα. — Κύ-
ταξ' ἐκεῖ!

ΑΓΝΗ, παρατηροῦσα τὸ γλύκισμα καὶ ἐνώ-
ουσα τὰς χεῖρας. — "Αχ! κυρία Ἡρώ μου,
πῶς ἔγεινε ἔτσι! [Προσθιλέπουσα τὸν Λεάν-
δρον:] "Α, κύριε Λεάνδρε, τώρα κάταλα-
βαίνω τί ἔτρεξε! Δὲν ἔχεις καθόλου καρ-
διά! Καὶ τώρα τί θὰ πῆ ἡ κυρία;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν. — Ἀ-
γνούλα μου, συγχώρα με, δὲν τῶκαμα
ἐπιτήδες 'πὲς μου πως δὲν θὰ το πῆς
τῆς μαμμάς.

ΑΓΝΗ, ἀποθοῦσα αὐτόν. — Τώρα, κύριε
Λεάνδρε, τί νὰ κάνωμε; Νομίζεις ὅτι δὲν
θὰ το καταλάβῃ ἡ μαμμά σου πως εἶνε
πειραγμένο τὸ γλύκισμα; καὶ δὲν θὰ
ρωτήσῃ ποῖός το πείραξε;

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — "Ω! σὲ παρακαλῶ,
Ἀγνή, πολὺ σε παρακαλῶ, 'πὲς τῆς ὅτι
το πείραξε ἡ γάτα! δὲν κάνει νὰ δυσχε-
ρεστεθῇ ἡ μαμμά τὴν ἡμέρα τῆς ἑορ-
τῆς τῆς.

ΗΡΩ. — Κ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὁ Λεάν-
δρος ἔχει δίκαιον θὰ λυπηθῇ πολὺ ἡ
μαμμά, ἂν εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ
το ἐπιπλήξῃ σήμερον.

ΑΓΝΗ. — Καλὰ, λοιπὸν, ἄς εἶνε!
Ἀλλὰ μὲ βάζεις σὲ δύσκολη θέσι, κύριε
Λεάνδρε! μὲ ἀναγκάζεις νὰ πῶ ψέμα-
τα καὶ ἡ μαμμά σου δὲν ἀγαπᾷ καθό-
λου τῆς ψευτιές. Ἔστάσου! θαρρῶ πως
ἔρχεται κηρύλας... ναι, αὐτὴ εἶνε. "Αχ!
θεέ μου! Θεέ μου!

[Τοποθετοῦνται καὶ οἱ τρεῖς ἐμπροσθεν
τῆς τραπέζης.]

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ αὐτοί, Κυρία ΤΡΑΝΟΥ.

ΚΥΡ. ΤΡΑΝΟΥ, εἰσερχομένη. — Καλη-
μέρα, παιδιά, ἄργησα λίγο! δὲν ἐπρό-
φασα τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν δεκαίμισυ,
καὶ ἐπερίμενα μισὴ ὠρα 'ς τὸν Πειραιᾶ!
δὲν σας ἐλησμόνησα ὁμῶς δύο ἡμέρας
που ἦμουν 'ς τὴν Αἴγιναν καὶ ἰδέτε τί
σας ἔρ... Ἀλλὰ εἶστε τρομαγ-
μένοι! καὶ σὺ ἀκόμη, Ἀγνή! Τί ἔχετε;
μήπως συνέδη τίποτε δυσάρεστον εἰς τὴν
απουσίαν μου;

ΗΡΩ. — "Οχι, μαμμά! ἀλλὰ δὲν σ'
ἀκούσαμε που ἤρχεσ κ' ἐτρομάξαμε
λίγακι πού σε εἶδαμε ἐξαφνα. [Στρέφεται
καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὴν τράπεζαν μίαν ἀνοδοδέσμη-
ν καὶ τὸν σάκκον τῆς—Ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Ἀγνή
ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐμ-
πρὸς εἰς τὴν τράπεζαν.—Ἡ Ἡρώ προσφέρει
τὴν ἀνοδοδέσμη καὶ τὸν σάκκον εἰς τὴν μητέρα
τῆς.] — Σήμερον ἔχεις τὴν ἑορτὴν σου,
μαμμά μου, καὶ σοὺ εἰτοίμασα αὐτὴν τὴν
ἐκπλαῆξιν. [Ἐναγκαλιζέται καὶ φιλεῖ τὴν μη-
τέρα τῆς.]

ΚΥΡ. ΤΡΑΝΟΥ. — Εὐχαριστῶ, Ἡρώ
μου, εὐχαριστῶ πολὺ. Πῶς εὐρήχες
καιρὸ νὰ ἐργασθῆς δι' ἐμέ, ὕστερον ἀπὸ
τόσα μαθήματα που ἔχεις νὰ μελετᾷς!
Εἶσαι πολὺ εὐγενής, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ
κοπιάζῃς καὶ τόσον πολὺ.

ΗΡΩ, ὠθοῦσα τὸν Λεάνδρον. — Ἐμπρός!
ἡ σειρά σου τώρα, πᾶρε τὸ μπουκέτο
σου καὶ προσπάθησε νὰ θυμηθῆς τὴν
προσφώνησι, θὰ σε βοηθήσω λίγο κ' ἐγὼ.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, στρεφόμενος ὅσον τὸ δυνατόν
ὀλιγώτερον, καὶ λαμβάνων τὴν ἀνοδοδέσμη του,
λέγει χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν τράπεζαν:
Ἀγαπητῆ μου μαμμά, σήμερον ἐπὶ τῆ
ἑορτῆ σου σοὶ εὐχομαι... σοὶ εὐχομαι...

ΗΡΩ, χαμηλοφώνως. — Νὰ εκπληρωθῶ-
σιν ὅλοι σου οἱ πόθοι...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ, μὲ φωνὴν κλαυθμηρᾶν. — Νὰ
κληρωθῶσιν ὅλοι σου οἱ πόθοι.

ΚΥΡ. ΤΡΑΝΟΥ, μειδιῶσα. — Εὐγε! εὐγε!
καλὸ μου παιδί. Εἶνε ὀλίγον δύσκολον,
τὸ βλέπω ἐγὼ, δὲν πειράζει. [Ὁ Λεάν-
δρος σφουγγίζει τοὺς ὀφθαλμούς του, πλησιάζει
καὶ προσφέρει τὴν παρειὰν του:] Ἀλλή φορά
θὰ το μάθῃς καλλίτερα, μὴ λυπεῖσαι.
[Στρεφόμενη πρὸς τὴν Ἀγνήν, ἥτις σφουγγίζει
τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μὲ τὸ μαντήλιον:] Καὶ σὺ,
Ἀγνή, τί ἔχεις που κλαῖς; Μήπως ἔ-
λαβες κακὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν μητέρα
σου; Ἡ μήπως ἔκαμες καμμά ζημιὰ;
"Αν εἶνε αὐτό, μὴ σε μέλει! δὲν θέλω νὰ
λυπηθῆς σήμερον.

ΑΓΝΗ. — "Αχ! κυρία μου, δὲν ξέρω
πῶς νὰ σας το πῶ! εἶχα κ' ἐγὼ εἰτοι-
μάσῃ κατὰ τὴν ἑορτὴν σας... ἀλλὰ
ὁ κύρ... ὄχι, ἡ γάτα το ἔφαγε!

ΚΥΡ. ΤΡΑΝΟΥ. — Ἀλήθεια! κρῖμα,
καλὴ μου Ἀγνή! καὶ θὰ το ἐτρωγα μὲ
τόσην εὐχαρίστησιν ἀφοῦ ἦτο ἀπὸ τὰ χέ-
ρια σου! ἀλλὰ δὲν πειράζει, μὴ λυπεῖ-

σαι! εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν μοῦ εἰτοιμά-
σεις καμμίαν ἄλλην ἐκπλαῆξιν! αὐτὴ ὁμῶς
τὴ φορά θὰ το προφυλάξῃς ἀπὸ αὐτὴ
τὴν παληόγατα. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστη-
μένη που δὲν συνέδη τίποτε σπουδαίω-
τερον. Ἀπορῶ ὁμῶς πολὺ πῶς το ἔκαμε
αὐτὸ ἡ Σερπετῆ, ἐνῶ συνήθως δὲν πει-
ράζει τίποτε! [Παρατηρεῖ τὰ ἄνθη καὶ τὸ γλύ-
κισμα.] "Ω! τί ὠραῖα ἄνθη! "Α! νὰ καὶ
ἓνα ὠραῖο γλύκισμα... ἀλλὰ...
"Αχ! αὐτὴ ἡ καμπόνηρη ἡ γάτα, δὲν
το ἔφαγε ὅλο! περιεργὸν ὁμῶς! μου φαί-
νεται πῶς το ἐγλύψε τόσο τακτικά.

[Ἐν τούτῳ] τῷ μεταξύ ὁ Λεάνδρος πλησιάζει
βραδέως πρὸς τὴν μητέρα του. Ἡ Κυρία
Τρανοῦ τὸν βλέπει διὰ τοῦ κανθοῦ τῶν ὀ-
φθαλμῶν. Ἡ Λεάνδρος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῆς κλαίων.]

ΛΕΑΝΔΡΟΣ. — Μαμμά μου, συγχώρα
με! ἐγὼ, ἐγὼ το ἐπείραξα! ἐφάνηκα κα-
κός! ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ το φάγω, σὲ
βεβαίω! ἤθελα μόνον νὰ το παρατηρή-
σω, καὶ ἐξαφνα... ἐχάλασε... τότε
ἐπῆγα νὰ το διορθώσω... καί...

ΚΥΡ. ΤΡΑΝΟΥ. — Καὶ το ἐχάλασες ἀ-
κόμη περισσότερο, ἐννοῶ. "Αχ! παιδί
μου Λεάνδρε, σήμερον δὲν θέλω νὰ σ'
ἐπιπλήξω ἄλλως τε ἀρκετὰ ἐτιμωρήθῃς
μόνος σου, διότι βλέπω ὅτι εἶσαι ἀλη-
θινὰ λυπημένος! ἐκοφες τὴν χαρὰν τῆς
καίμενης τῆς Ἀγνῆς καὶ τὴν ἰδικὴν
σου! αὐτὸ ἄς σοὺ γίνῃ μάθημα. Τώρα
ἐτελείωσε, θέλω νὰ εἶσθε ὅλοι εὐθυμοί!
Ἀγνή, μοῦ μυρίζει τὸ ψητό σὺν νὰ καίε-
ται! τρέξε γρήγορα, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι
ποτὲ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λέγῃ ψεύμα-
τα, ἔστω καὶ ἀπὸ καλωσύνην!

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

Η ΙΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΜΗΛΑΣ

Ὁ κύριος Εὐστράτιος Παρμενίδης
ὅστις καὶ ἄλλοτε ἐπροστάτευσε τὸ σχο-
λεῖον τῆς γενεθλίου του πόλεως, ἀπε-
φάσισε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος νὰ κι-
νήσῃ τὴν φιλοτιμίαν τῶν μικρῶν συμπα-
τριωτῶν του ἀνταμείβων τὸν ἐπιμελέστε-
ρον πρὸς τοῦτο ὤρισε βραβεῖον τὸ τρί-
τομον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν τοῦ Σακελ-
λαρίου, τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ
ἔθνους τοῦ Παπαρρηγοπούλου, τὴν
Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν τοῦ Σπ. Λαμπροῦ,
τὴν «Ἑλλάδα» τοῦ Φάλκε, καὶ ἄλλα βι-
βλία, ὅλα πολυτελῶς δεδεμένα, εἰς ἐκεῖνον
ὅστις ἀναδειχθῆ πρώτος εἰς τὸν χειμε-
ρινὸν διαγωνισμὸν.

Πολὺ ἤθελον ν' ἀποκτήσωσι τὸ χρή-
σιμον καὶ τιμητικὸν δῶρον, διὰ τοῦτο
ὅλοι σχεδὸν οἱ μαθηταὶ τῆς ἀνωτάτης
τάξεως ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνι-
σμὸν ἄλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἦτο φανερὸν
ὅτι ὁ ἀγὼν περιωρίζετο μεταξύ τοῦ
Γεωργίου Εὐμορφοπούλου καὶ τοῦ Γε-

ρασίμου Σκιαδά, οτινες ήσαν οι επιμε- στατοι της τάξεως.

Ο Εὐμορφόπουλος δὲν ἦτο ἐντελῶς ἥσυχος τὰ μαθηματικά, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἡ ἀποφασιστικὴ μετὰ τοῦ ἀντιπάλου του μάχη, δὲν ἦσαν τὸ μάθημα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρώτευσ. Διὰ τοῦτο κλεισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐ- μελέτησε μέχρι βαθείας νυκτός.

Ο Σκιαδάς ἦτο πρῶτος εἰς τὰ μα- θηματικά, ἐν τούτοις δὲν εἶχε τόσας πι- θανότητας ἐπιτυχίας ὅσας ἐνόμιζεν ὁ Εὐμορφόπουλος. Διότι ἐν ᾧ οὗτος ἐμε- λέτα, ὁ Σκιαδάς ἔγραφε τὴν ἀλληλο- γραφίαν ἐνός ἐμπορικοῦ καταστήματος. Ἐκάστην ἐσπέραν ἔκαμνε τὴν ἐργασίαν ταύτην, τὰ δὲ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐκέρ- διζεν ἀνεκούφιζον τὴν οἰκογένειάν του.

Ο πατήρ του ἀποθανὼν δὲν ἀφῆκε καμ- μίαν περιουσίαν, ἢ δὲ μήτηρ του μετὰ τὸ μικρὸν εἰσόδημα τὸ ὁποῖον εἶχε δὲν ἤρ- κει εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦς καὶ τῶν δύο τέκνων τῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ θυγάτηρ τῆς Φιλομήλα ἦτο τυφλή.

Ο Γεράσιμος ἦτο κουρασμένος ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Ὁ οἰκίσκος, τὸν ὁποῖον κατόικουν εἶχε πτω- χικὸν ἐξωτερικόν· ὅταν ὅμως ἠνοίγετο ἡ θύρα καὶ ἐφαίνετο ἡ τῶσον καθαρὰ αἴ- θουσα καὶ ἡ τράπεζα εἰς τὸ μέσον, περὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἡ μήτηρ τοῦ Σκιαδά ράπτουσα καὶ ἡ Φιλομήλα, ἡ ἔχουσα τό- σον συμπαθῆ φυσιογνωμίαν, πλέκουσα, εὐθὺς ἠεντύπως μετεβάλλετο καὶ ἐλη- σμόνει τις τὸ πενιχρὸν ἐξωτερικὸν τοῦ οἰκίσκου.

— Ἡργήσες, παιδί μου, ἀπόψε, καὶ φαίνεται πολὺ κουρασμένος, εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Γερασίμου ἀφήσασα τὸ ράφι- μόν τῆς διὰ νὰ λάβῃ τὸ φίλημα τοῦ υἱοῦ τῆς τὸ ὁποῖον οὗτος τῆ εἶδιδε ἐκάστην ἐσπέραν ὅταν ἤρχετο. Πῶς ἐπῆγε σή- μερα ὁ διαγωνισμός;

— Ἀρχετὰ καλά, μητέρα· σήμε- ρα εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἐνίκησα τὸν Γεώργη καὶ τῶρα εἴμεθα ἴσοι. Αὐριον θ' ἀποφασισθῇ ποῖος θὰ τὸ πάρη βραβεῖον.

— Σὺ θὰ τὸ πάρη; ἀνεκράξεν ἡ Φι- λομήλα, ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν· μελετᾷς τόσον πολὺ!

Ο Γεράσιμος δὲν ἦτο εἰς κατάστα- σιν νὰ μελετῇ ἔν τούτοις μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλαβε τὰ βιβλία του καὶ ἐπεχεί- ρισε νὰ ἐργασθῇ. Τὸ πρῶγμα δὲν ἦτο εὐκόλον, καὶ με τὴν κούρασιν ἡ ὁποία τὸν κατέχευε θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ κοι- μηθῇ διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸ πρῶν δροσερὸς καὶ ἀκμαῖος.

Τοῦτο τὸν συνεβούλευσε καὶ ἡ μή- τηρ του.

— Ἐχεις δίκαιον, μητέρα· δὲν νοιώθω οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα διαβάω· ἀλλὰ συλλογίσου, εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα αὐριον.

— Εἶνε καλλίτερα ν' ἀναπαυθῆς,

παιδί μου· ἄφησε τὰ βιβλία σου· ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ μία σπουδαία εἴδησι.

Ο Γεράσιμος ἔκλεισε τὰ βιβλία του, καὶ παρετήρησε μετὰ περιέργειαν τὴν μη- τέρα του, ἥτις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐ- φαίνετο ἀσυνήθως συγκεντρωμένη.

— Ἄκουσε, Γεράσιμ, τῷ εἶπεν αὐτῇ· σήμερα εἶδα τὸν ἱατρὸν κύριον Σωτη- ριάδην· ἦλθεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἐκεῖ ἦλθε ἕνας ἐξοχος ὀφθαλ- μολόγος Ἕλληνας, ποῦ εἶνε ἐγκατεστη- μένος εἰς τὴν Γαλλίαν· θὰ μείνῃ ἕως δύο ἐβδομάδας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θ' ἀναχωρήσῃ· ὁ κύριος Σωτηριάδης τὸν γνωρίζει καὶ τὸ ὠμίλησε διὰ τὴν Φι- λομήλαν· νομίζει ὅτι μετὰ μίαν ἐγγχείρη- σιν εἰμπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ τὸ φῶς τῆς.

— ὦ, ἀλήθεια, μητέρα; ἀνεκράξε περιχαρῆς ὁ Γεράσιμος.

— Ναί, ὁ κύριος Σωτηριάδης εἶνε βέβαιος· ὁ ὀφθαλμολόγος αὐτὸς ἔχει με- γάλον ὄνομα, κάμνει θαύματα.

— Καὶ ἡ Φιλομήλα; τῆς το εἶπες;

— ὦ, ὄχι· δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς το εἰπῶ· εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ κατωρ- θώσωμε νὰ πάμε εἰς τὰς Ἀθήνας; Διὰ νὰύλους, ἐξῶδα συντηρήσεως καὶ ἄλλα ἐξῶδα θὰ χρειασθοῦν πολλὰ χρή- ματα καὶ πῶς νὰ τα εὐρωμεν;

— Προσοχῇ, μητέρα! ἰδέ, εἶπεν ὁ Γεράσιμος χαμηλοφώνως, δεικνύων τὴν ἀδελφὴν του, ἥτις εἶχε σταθῆ παρὰ τὴν θύραν.

Ἡ Φιλομήλα τὰς χεῖρας ἐσταυρω- μένας ἐπὶ τοῦ στήθους κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τεταμένον τὸ οὖς εἶχεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ἔκφρασιν χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως θείας. Ἐπλη- σίας βραδέως καὶ ψιθυρίζουσα χαμηλο- φώνως, ὡς νὰ ἐροῦετο μὴ διακῶψῃ τὴν μαγικὴν συγκίνησιν ἥτις τὴν κατέχευε, ἠρώτησε·

- Μητέρα, ἐδῶ εἶσαι;
- Ναί, κόρη μου.
- Καὶ ὁ Γεράσιμος;
- Καὶ ὁ Γεράσιμος.
- Τότε λοιπὸν δὲν ὠνειρεύθηκα· ἀλη- θινὰ τὸ εἶπες, μητέρα, πῶς θὰ εὐρῶ τὸ φῶς μου; Πῆς μου πῶς δὲν ὠνειρεύθη- κα, προσέθηκε συνδέουσα ἰκετευτικῶς τὰς χεῖράς τῆς.

— Ὅχι, Φιλομήλα μου, δὲν ὠνειρεύ- θης, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ, σπογγίζουσα τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἐπλημμύρουν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς· θὰ εὐρῆς τὸ φῶς σου· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν. Δὲν ἔχομε χρήματα νὰ σε ὑπάγωμεν εἰς τὰς Ἀθή- νας· δι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ το εἰπῶ.

— ὦ, ἡ ἐλπίδα θὰ με κάμῃ νὰ ἔχω ὑπομονήν, ἀπεκρίθη ἡ Φιλομήλα. Δὲν θὰ σὰς ἀνησυχῶ διόλου. Ἀλλὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀδεία νὰ σὰς κάμω κά- ποτε λόγον δι' αὐτὸ· θὰ εὐχαριστοῦμαι τόσον!

— ὦ, ἡ ἐλπίδα θὰ με κάμῃ νὰ ἔχω ὑπομονήν, ἀπεκρίθη ἡ Φιλομήλα. Δὲν θὰ σὰς ἀνησυχῶ διόλου. Ἀλλὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀδεία νὰ σὰς κάμω κά- ποτε λόγον δι' αὐτὸ· θὰ εὐχαριστοῦμαι τόσον!

— ὦ, ἡ ἐλπίδα θὰ με κάμῃ νὰ ἔχω ὑπομονήν, ἀπεκρίθη ἡ Φιλομήλα. Δὲν θὰ σὰς ἀνησυχῶ διόλου. Ἀλλὰ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀδεία νὰ σὰς κάμω κά- ποτε λόγον δι' αὐτὸ· θὰ εὐχαριστοῦμαι τόσον!

— Ἄν πάρω τὸ βραβεῖον, θὰ ἴδῃς σέ

ὀλίγον τὸ φῶς σου, καλὴ μου Φιλομήλα! εἶπεν ὁ Γεράσιμος, μετὰ στοργῆς ἐ- ναγκαλισθεὶς αὐτήν.

Ἡ κοπιώδης ἐργασία τῆς ἡμέρας καὶ ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης ἐπέδρασαν ἐπιθλασθῶς ἐπὶ τοῦ Γερασίμου, ὡς ἦτο εὐκόλον νὰ προῖδῃ τις. Διῆλθε τεταραγμένην νύκτα καὶ σχεδὸν δὲν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του, τὴν δὲ πρῶταν μετέβη εἰς τὸ σαρ- λῆτον καταβεβλημένος καὶ βεβαρυμένῃ ἔχων τὴν κεφαλὴν. Ἡ συνήθης ὑπερο- χῇ του εἰς τὰ μαθηματικά δὲν ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ μεγάλως εἰς τὴν περι- στασιν ταύτην, διότι ὁ ἀντίπαλός του ὁ Γεώργιος· δροσερὸς καὶ ἀκμαῖος, πρό- χειρα ἔχων εἰς τὴν μνήμην του τὰ πράγ- ματα ἐκ τῆς χθεσινῆς μελέτης εὐρίσκειτο εἰς καλλιτέραν αὐτοῦ κατάστασιν.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Γεώργιος πλήρης πεποι- θήσεως εἰς ἑαυτὸν ἔκαμνε εὐκόλως καὶ ἀκόπως τοὺς ὑπολογισμούς του, ὁ Γε- ράσιμος τούναντι ἐπάλασε μετὰ κόπου κατὰ τῶν δυσχερειῶν τῶν προβλημάτων. Πλὴν τῆς κοπιώσεως, τὰς δυνάμεις του παρέλυε καὶ ὁ φόβος μὴ δὲν ἐπιτύχῃ. Ἡ ἰδέα ὅτι ἂν δὲν ἐλάμβανε τὸ βρα- βεῖον, ἐπὶ πολὺ ἀκόμη θὰ ἔμενε τυφλὴ ἡ δυστυχῆς ἀδελφὴ του τὸν ἐνέβαλλεν εἰς ἐν εἶδος κυρετοῦ καὶ συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις του λέγων: π ῥ ε π ε ἰ ν ἄ ν ι κ ῆ σ ω !

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἐπεράτωσε τὸ ἔργον του καὶ κλείσας τὸ τετραδίον του ἠγέρθη κατευχαριστημένος καὶ το ἔφερεν εἰς τὸν καθηγητὴν.

— Μόνον δέκα λεπτὰ μένουν! εἶπε τότε ὁ γυμνασιάρχης.

Ο Γεράσιμος εἶχε λύσῃ τὰ προβλή- ματά του πλὴν ἐνός· τὸ τελευταῖον τοῦτο τὸν περιέπλεξε φοβερά· ὁ ἐγκέφαλός του δὲν ἤθελε πλεον νὰ ἐργασθῇ. Καὶ τὰ λεπτὰ παρήρχοντο ταχέως.

[Ἔμετα συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί βαθμὸν ἐπῆρες εἰς τὰς ἐξετάσεις, Κω- στάκη;

— Σχεδὸν καλῶς. — Καὶ δατί δὲν το ἔλεγες εἰς τὸ τραπέζι ὅταν σε ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἀλέκος; ΚΩΣΤΑΚΗΣ, μετὰ σοβαρότητος. — Ἡ μι- τριοφροσύνη εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀρετὴ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουκούργου τοῦ Νομοθέτου.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουκούργου τοῦ Νομοθέτου. Ὁ μικρὸς Ἀχιλλεὺς ὠμίλει περὶ ποντικῶν κατὰ τὴν ἄραν τοῦ γεύματος. Ἀμέσως ἡ μήτηρ τοῦ τον διακόπτει λέγουσα: — Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τα λέγουν· ἔ το τραπέζι.

Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς: — Ἐχεις λάθος, μαμμά! ἐγὼ δὲν τα λέγω ἔς τὸ τραπέζι, τὰ λέγω ἔς ἐσένα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγριολοῦδου Ἀθηναίου.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Βεβαίως ἦλθε τὸ φθινόπωρον, Ἡλιακῆ Ἀκτίς· τὸ ἀναγγέλουσι, λέγεις, πλὴν τῶν πιπτόντων φύλλων καὶ οἱ σαλεπτίπτες, οἵτινες ἀπὸ τὸν βαθὺν ὄρθρον, πρὶν καλοεξημερῶσῃ διασχίζοντες τὰς συνοικίας φωνάζουσιν ἐν μέσῳ τῆς νυκτερι- νῆς σιγῆς: σαλέπι! βράζει! Κάπου κάπου τὸ ἀναγγέλουσιν ἤδη καὶ οἱ καστανοπῶλαι, οἵτι- νες στήνουν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν τὰ πύ- ρανὰ τῶν καὶ ψήνουν τὰ κάστανα, διὰ τὰ ὁ- ποῖα συνάεται περὶ τὸς μικρὸς κόσμος παι- δίων.

Πραγματικῶς καλοῦστικα ταξίδι ἔκαμες, Μίλλων Νάναρχε· τῆ μισῇ Ἑλλάδα σχεδὸν ἐγύρισες.

Ξέρεις, Ἀδλίς, ὅτι ὑστερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ γράμμα σου ποῦ μου ἔλεγες ὅτι εἶχε πιασθῇ τὸ δαί σου χέρι δὲν ἔλαβα ἄλλο; Τί συμβαίνει, σὲ ποιεῖ ἀκόμη; Εἶμαι ἀνήσυχος νὰ μάθω.

Δὲν εἶσαι ὁ μόνος, Λευκὸν Τριαντάφυλλον, ποῦ τὸσον σου ἀρέσουν τὰ Παθήματα τοῦ Γιαν- νῆ Σωπῆρ. Ὅλοι εἶνε κατενοουσιασμένοι, ἡμ' ἂν δὲν ἦμιον βεβαίαι ὅτι θὰ σὰς ἀρέσῃ αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα, τὸ ἐδημοσίεσα ἐγὼ; Μόνον παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις στέλλε μου πρὸς δημοσίευσιν, γίε τῆς Σελήνης. Ἄλλο τίποτε ὄχι.

Ἐγὼ μᾶλλον εἶμαι ὑποχρεωμένη, Πόντιε Ὀρρεθ, ὅταν μεταξὺ τῶν στελλομένων πνευ- ματικῶν ἀσκήσεων εὐρίσκω καὶ τινας ἀξίας δη- μοσιεύσεως. Βλέπεις, Ναυτσάι Ὅρατε, ὅτι ἀγγελίας δὲν δημοσιεύω, ὡστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, Ἀνδρέε Στρατιώτα, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀρχίσω πάλιν τὴν δημο- σίευσιν Ἐρωτήσεων, πληροφοριῶν, ἀσπασμῶν προσηρῶσων ὅπως ἄλλοτε. Χρεάζεται πολὺς καιρὸς δι' αὐτὰ καὶ τῶρα δὲν τον ἔχω. Ἀργό- τερα ἴσως.

Τί ὄρατος σου εἶνε ὁ μαθητικὸς βίος! μοι γράψι ἡ Ἐναίσθητος Καρδία καὶ πόσον ἔχει δίκαιον! Ὅταν τις εἰσέλθῃ εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα ἐνθιμείται καὶ χρόνια ἐκείτια με πόθον νὰ ἦτο δυνατόν νὰ γυρῆσῃ πάλιν εἰς αὐτὰ.

Καλὴ ἦτο ἡ ἐρημνία τοῦ ψευδωνυμοῦ σου, Δελαβάρε Ὅρχα, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἠδύνασο νὰ ἐκλέγῃς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰστο- ρίας κανὲν ψευδώνυμον ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ ξεκικῶ.

Θὰ ἔφθασες ἤδη αἰτίως εἰς Κωνσταντινούπο- λιν δὲν ἀμφιβάλλω, Ἐλλήν τοῦ Κανκᾶσσο. Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω ἂν καὶ πῶς ἔγινεν ἡ γνωριμία σου μετὰ τὸν Ἀνθοστρεφῆ Μάϊορ.

Καὶ ἡ ἐπιστολή σου εἶνε γραμμένη μετὰ πολ- λὴν χάριν καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε πολὺ ὠραῖον, ἀγαπητῆ μου Δάφνη. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν τῶσιν σου ἀγάπην καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις περὶ τοῦ περιοδικοῦ μου κρίσεις σου. Γράψε μου συχνὰ καὶ στέλλε ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύω τὰς ἐγχορηγούμενας.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ ὡς ψευδώνυμόν σου, Γνωκέτι Ἐλλάς. Εἰς τὸ ἦν μου Ἄπτον θὰ εἶπω ὅτι πο γινώσκεις, καὶ ἔταν μόνη ὅτι ἐπρο- βιβάσθης μετὰ τὸν βαθμὸν ἐξῆχος ἀριστα· θὰ θέλῃ καὶ αὐτὸ νὰ μάθῃ ποῖα εἶσαι καὶ νὰ ἰδοῦμαι πῶς θὰ το κατορθώσῃ ἀφοῦ σὺ εἶσαι εἰς τὸ Λεω- νίδιον καὶ αὐτὸ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς διά- δοσιν τοῦ περιοδικοῦ μου. Σιγὰ σιγὰ ὄλοι θὰ το ἐνοήσουν τὶ ἀξίω.

Ἀραπάκης που ξέρει νὰ λέγῃ καὶ τὸ βέ- βαια, νὰ ἀπαγγέλῃ καὶ ποῖμα ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶνε οὔτε δύο ἐτῶν, εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς πολλὰ λευκὰ παιδιά, Ἀττικῆ Νῆξ· εὐγε του καὶ εὐγε σὰς ποῦ τον ἐλάβετε ὑπὸ τὴν προστασίαν σας. Μὰ τέλος πάντων πότε θὰ μου γράψῃς ὅτι εἶσαι ἐντελὸς καλὰ! Εὐχο- μαὶ νὰ εἶσαι ἤδη.

Κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ που ἐγίναμεν φίλοι, ἀγα- πητῆ μου Κοραλία Π. Μακρῆ. Γράψε μου συχνὰ νὰ βλέπω τὰς προόδους σου εἰς τὴν ὠραίαν μα- γιάσσαν τὴν ὁποῖαν ἡ καλὴ σου μαμμά τόσον ἐπιτυχῶς σε διδάσκει.

Δὲν εἶνε δυνατόν, Δίκαιε Ἀριστείδη, νὰ σου γράφω ἂν τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ αἱ πνευμα- τικαὶ ἀσκήσεις ποῦ μου στέλλεις εἶνε καλὰ. Ὅταν εἶνε καλὰ θὰ δημοσιεύονται καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ ἀπάντησις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 2 Νοεμβρίου)

610. Λεξιγράφος. Ἐπίθετον κ' ἐπίρρημα μαζὶ ἂν τα ἐνώσῃς Λευκότεριον γερνότερον μπροστά σου θὰ ἀπλώσῃς.

611. Στοιχειδιόγραφος. Διῶσε ὅτ' καὶ βάλῃ χί' καὶ εὐθὺς με στοναχῇ τὸ Διγαῖον μας θ' ἀφῆσω, χωρὶς ἄνδρα πεῖθὰ θὰ ἔξω.

612. Στοιχειογράφου ἀναγραμματισμός. Σὺ ὁ λέγων εἶνε ὅλα εἶνε εὐκόλον νὰ λύσῃς, τίς ἡ λέξις τὴν ὁποῖαν ἐὰν ἀποκεφαλίσῃς καὶ τὴν ἀναγραμματίσῃς.

613. Αἵνεγμα. Τὸ ἐν εἶν' δύο κ' ὄχι ἐν, τὰ δύο εἶνε τρία, τὰ τρία εἶνε τέσσαρα εἰς ὅλα τὰ βιβλία.

614. Ρόμβος. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἔς τοὺς θάμνους θὰ [το εὐρῆς.

Τὸ δευτέρον εἰς τοὺς θεοὺς—μυθολογίαν ξεῦρεσις. Τὸ τρίτον μου ἐνίοτε αἰσθάνεσαι ἔς τὸ σῶμα. Τὸ τέταρτον τὸν ἄνθρωπον τον μεταβάλλ' εἰς [πτῶμα.

Τὸ πέμπτον εἶνε ἄνεμος πρόξενος τρικυμίας. Τὸ ἕκτον μου εὐρίσκειται εἰς τὰς ἀνωθυμίας.

615. Ἀστήρ. + + + Ναντικατασταθῶσιν οἱ ἄ- + + + στερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὐ- + + + τως ὡστε ὀριζόντως νάνα- + + + γινώσκειται τὸ ὄνομα μίας + + + τῶν Μουσῶν, καθέτως τὸ + + + ὄνομα στρατηγοῦ τοῦ Με- + + + γάλου Ἀλεξάνδρου καὶ δια- + + + γωνιώς τὸ ὄνομα ρωμαίου ρήτορος καὶ κατοίκου πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

616. Πρόβλημα. Νὰ εὐρεθῇ τριψήφιος ἀριθμὸς ἔχων τὰς ἐπο- μένας ιδιότητας: Τὸ ἀθροίσμα τῶν ψηφίων εἶνε 11· τὸ ψηφίον τῶν μονάδων εἶνε διπλάσιον τοῦ τῶν ἐκατοντάδων· ἐὰν δὲ τὰ ψηφία αὐτοῦ γρα- φῶσι κατὰ τάξιν ἀνίστροπον, προκύπτει ἀριθμὸς μεγαλύτερος κατὰ 99.

617. Ἐρώτησις. Ποῦ εἶνε τῶρα τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων;

618. Λογοπαίγιον. Ποῖον ὄρος ἔχει κέρατα;

619. Ἀπροσδόκητον. Πότε δύναται τις νὰ γίνῃ πλούσιος, βασιλεὺς, εὐτυχῆς, δυστυχῆς, κτλ.

620-621. Μεταμορφώσεις. 1. Τὸ Ἴον διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κισσός. 2. Ἡ Λύπη δι' 8 μεταμορφῶσ. νὰ γίνῃ χαρὰ.

622-624. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν. 1. Ὁ Αἴας τὰ πρῶτα ἰδὼν ὡς Ἕλληνας ταῦτα ἐξέλαθεν. 2. Οἱ ἱατροὶ γόνυ κλίνουσιν ἐνώπιον τοῦ Ἱπ- ποκράτους. 3. Τοῦ σίτου οἱ κόκκοι ξεραίνονται καὶ ἔ- πεται ἀλωνίζονται.

625-631. Μαγικὴ συλλαβή. Τῆ προσθήκῃ μίας καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίζονται ἄλ- λος τόσας: γάλα, μήκος, νίκη, ναί, τῶς, ὄντας, Ἐκτωρ.

632. Διπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς Σπάρ- τῆς, τὰ δὲ δευτέρα ἀντιστρέφως ταῦτα ἀναγι- νωσκόμενα, χωρὶν τῆς Ἑυρωπαϊκῆς Τουρκίας.

633. Τριπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ὡς καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ τρίτα, ἀλλ' ἀντιστρέ- φως ταῦτα ἀναγιωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὰ ὀνό- ματα τριῶν ἐπιστημῶν πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

634. Φωνηεντόλεπον. Τν—γρμν—τ—πδ—πρν—πνον—μγρν. Βεβαίως ἦλθε τὸ φθινόπωρον, Ἡλιακῆ Ἀκτίς· τὸ ἀναγγέλουσι, λέγεις, πλὴν τῶν πιπτόντων φύλλων καὶ οἱ σαλεπτίπτες, οἵτινες ἀπὸ τὸν βαθὺν ὄρθρον, πρὶν καλοεξημερῶσῃ διασχίζοντες τὰς συνοικίας φωνάζουσιν ἐν μέσῳ τῆς νυκτερι- νῆς σιγῆς: σαλέπι! βράζει! Κάπου κάπου τὸ ἀναγγέλουσιν ἤδη καὶ οἱ καστανοπῶλαι, οἵτι- νες στήνουν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν τὰ πύ- ρανὰ τῶν καὶ ψήνουν τὰ κάστανα, διὰ τὰ ὁ- ποῖα συνάεται περὶ τὸς μικρὸς κόσμος παι- δίων.

635. Ἑλληνοσύμφωνον. Η—ααηα—εεαι—η—ααηηα. Τν—γρμν—τ—πδ—πρν—πνον—μγρν. Βεβαίως ἦλθε τὸ φθινόπωρον, Ἡλιακῆ Ἀκτίς· τὸ ἀναγγέλουσι, λέγεις, πλὴν τῶν πιπτόντων φύλλων καὶ οἱ σαλεπτίπτες, οἵτινες ἀπὸ τὸν βαθὺν ὄρθρον, πρὶν καλοεξημερῶσῃ διασχίζοντες τὰς συνοικίας φωνάζουσιν ἐν μέσῳ τῆς νυκτερι- νῆς σιγῆς: σαλέπι! βράζει! Κάπου κάπου τὸ ἀναγγέλουσιν ἤδη καὶ οἱ καστανοπῶλαι, οἵτι- νες στήνουν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν τὰ πύ- ρανὰ τ

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικόκοκκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς εκ του Γαλλικού. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εικόνων, βραβευθέν υπό της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνοῦζα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυττίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εικόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κανάσον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένν-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελητικὸν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κορυττίδου, μετὰ 25 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φόδνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Lauvie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εικόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδελίου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κορυττίδου μεταφρασθέντες Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδειον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουδία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑπόθεσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδειος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἄλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδους καὶ τῶν ἐπτὰ ἑξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κορυττίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παραστάσιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειρὰ δύο, ἤτοι: Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδειος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύσῃ τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδειον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Οὐραιοπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εικόνων. Θελητικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50

Οὐ Φῶτις ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρσίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκ ἀκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπουλου μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδειον. . . . . δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνὲς οἱ ἐξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηνητημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαμνηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομίζεται δι' 100 ἔως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξῆως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ της Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτοκαρδὸς, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σιωταποφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρος, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροσωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράκιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετέξαι διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λάρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα ταυτῶν εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενος εἶνε τυχερὸν ἀποκτήμα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῶν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πηκουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσιν δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξῆς παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὠφελείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐξωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐσωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 1ος. — 30 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1894 Ἔτος 16ον. — Ἀριθ. 30

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ [Συνέχεια. ἴδε σελ. 225]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Τὸ πρόγραμμα τῆς μεγάλης παραστάσεως.

Κατὰ διαστήματα ἡ ὄμαξα ἐσταματοῦσε, καὶ ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἐπιέσειν νέας φανταστικῆς συμφωνίας, ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ὕψωνε τὴν δεξιὰν χεῖρα κομψῶς μέχρι τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐν εἰδῆ στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ καὶ ἐλάμβανε τὸν λόγον μετὰ στόμφου καὶ πομπῆς:

«Τῆ ἀδείᾳ τῶν καθεστηκυῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῆ αἰτήσεϊ ἀπαξιακάντων τῶν φιλοτέχνων, ὁ ἀπαράμιλλος θίασος τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας καὶ τῆς Βασίλισσης τῶν Σαλμιγόνδεων Νήσων, διδοὶ ἀπόψε διὰ πρώτην φοράν μεγάλην παράστασιν σχοινοβασίας, θαυμασποίας καὶ ἀγρίων θηρίων εἰς τὸ μέγα θέατρον τοῦ Λευκοῦ Ἰπποῦ.» (πράγματι ὁ σαυλὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνοικιάσῃ ὁ θίασος ἐξέζησε τῶς ἑνα λευκὸν Ἴππον.)

«Φοβοῦμαι μήπως ἐξαντλήσῃ» τὴν ὑπομονὴν τῆς ἐντίμου

ὀμηγύρεως, ἐὰν θελήσω νὰ κάμω λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς παραστάσεως. Ἐπρεπε νὰ ὀμιλῶ ἕως αὔριον, μόνον διὰ νὰ σας δώσω ἀπλοῦν κατάλογον τῶν περιέργων πραγμάτων, τὰ ὅποια δύναται τις νὰ ἴδῃ κατ' αὐτὴν. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν εἰς τὰ κυριώτερα.

«Κυρίαὶ καὶ κύριοι, θὰ ἴδῃτε τὸν Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας αὐτὸν, ὑπεξαιρουντα ἐπιτηδεϊότατα τὰ χρήματα, τὰ κοσμήματα καὶ τὰ μανθῆλια ὄλων, ὅσοι ἤθελον τιμῆσαι αὐτὸν διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης των.»

(Νέος στρατιωτικὸς χαιρετισμὸς.)

«Θὰ τὸν ἴδῃτε κρύπτοντα ἐν ἀτομῶν φυσικοῦ μεγέθους καὶ κάμνοντα αὐτὸ νὰ εὐρεθῆ ὅπουδήποτε ἤθελεν ὑποδείξει τὸ Κοινόν.

«Θὰ ἴδῃτε, κυρίαὶ καὶ κύριοι, τὸ μικρὸν Κολίβριον, παιδίον μόλις τριετές, νὰ χορεύῃ εἰς τὸ σχοινίον χωρὶς κοντάριον ἰσορροπίας καὶ νὰ κάμνῃ τὰ ἐπικυδιδωδέστερα γυμνάσματα ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ γονεῖς του.

«Θὰ ἴδῃτε τὴν μικρὰν Λίνα-Λίνα-Οὐ νὰ ἐγείρῃ διὰ τῆς ἀκρας τῆς χειρὸς σιδηρὰν ράβδον βάρους 252 ὀκάδων καὶ νὰ λυγίζεται τὸ σῶμα της τόσο πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε οὕτως εἶπειν νὰ κομβοδένεται, ὡς σχοινίον.

«Θὰ ἴδῃτε τὴν Α. Μεγαλειότητα, τὴν Βασίλισσαν τῶν Σαλμιγόνδεων Νήσων νὰ τρέφεται μετὰ γάλλικας καὶ νὰ καταπίνῃ σπαθιά χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν. Κατὰ τοὺς περιφημοτέρους περιηγητάς, αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη τροφὴ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ βασιλείου της.

«Θὰ ἴδῃτε ἀκόμη τὸν πέριεργον Κασίρα, μικρὸν σκύλον καὶ θυμοσοφώτατον, ὁ ὁποῖος λογαριάζει ὡς ἐὰν δὲν εἶχε κάμη τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ζωὴν του καὶ ὁ ὁποῖος ἔτυχε τῆς ὑψηλῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς ἐντίμου Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

«Θὰ ἴδῃτε τὸν πελώριον ἄνθρωπον τῶν δασῶν» τὸν ὁποῖον ἔφερον ἀπὸ τὴν Τομβουκτὰν ὁ σοφὸς ναύαρχος Οὐρέβιλ, καὶ ὁ ὁποῖος μ' ἐν πρώτον βλέμμα, θὰ μας δείξῃ τὸν εὐφύεστερον ἄνθρωπον τῆς ὀμηγύρεως.

«Θὰ ἴδῃτε, κυρίαὶ καὶ κύριοι, τὸν μέγαν Ἰπποπόταμον, χαριτωμένον ζῶον, ὁ ὁποῖος ὀμοιάζει τόσο πολὺ πρὸς τὸν κοινὸν εὐρωπαϊκὸν λύκον, ὥστε ὁ θεατῆς εἰμπορεῖ νὰ τοὺς συγχύσῃ καὶ νὰ μὴ ἤξεύρῃ ποῖος εἶνε ὁ λύκος καὶ ποῖος ὁ ἰπποπόταμος.

«Θὰ ἴδῃτε τὸ γυμνασμένον καναρίνιον, τὸ ὁποῖον ρίπτει τὸ κανόνι, ὡς ἐὰν αὐτὸ ἦτο τὸ ἐπάγγελμα του. Τὸ πέριεργον τοῦτο πτηνὸν ἐσπούδασεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν βασιλικὴν Σχολὴν τοῦ Πυροβολικοῦ τοῦ Μέτς, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰσαχθῆ ὑπὸ τοῦ Α. Ἐξοχότητος τοῦ κυρίου ὑπουργοῦ

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπισταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.

Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρελευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.